

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Ing. Mgr. R. B.**, proti žalovanému: **Policejní prezident, Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, v řízení o kasační stížnost žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2018, č. j. 11 Ad 11/2018 – 40,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2018, č. j. 11 Ad 11/2018 – 40, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 21. 3. 2018, č. j. PPR-24603-15/ČJ-2017-990131, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele kanceláře policejního prezidenta ve věcech kázeňských č. 17/2017 ze dne 19. 12. 2017. Tímto rozhodnutím byl žalobce podle § 50 odst. 1 a § 186 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku, neboť podle závěru služebního hodnocení ze dne 4. 5. 2017 za období od 1. 6. 2014 do 3. 5. 2017 dosahoval neuspokojivých výsledků ve výkonu služby, za což mu byl na základě § 51 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru uložen kázeňský trest snížení základního tarifu o deset procent na dobu dvou měsíců.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 17. 12. 2018, č. j. 11 Ad 11/2018 – 40, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Městský soud jako důvodnou posoudil námitku nepřiměřenosti hodnocení žalobce tak, že dosahuje neuspokojivých výsledků, s ohledem na malé množství konkrétních podložených pochybení. Oprávněnou shledal také námitku, že služební hodnocení je v nesouladu s průběžnými hodnoceními v tom smyslu, že v případě řady hodnocených oblastí (zejm. sebevzdělávání, reprezentace policie, odolnost vůči zátěži, schopnost získat autoritu a respekt vůči nadřízeným) byla žalobci ve služebním hodnocení udělena horší známka než ve dvou předchozích průběžných hodnoceních, aniž by bylo dostatečně (zejména vícero konkrétními záznamy) či vůbec podloženo, že se žalobce s ohledem na dané oblasti ve výkonu služby zhoršil.

III.

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatel poukázal na to, že předmětem soudního řízení nebyl proces vypořádání námitek proti služebnímu hodnocení, nýbrž přezkum žalovaného rozhodnutí. Podle § 171 písm. b) zákona o služebním poměru se na služební hodnocení nevztahuje řízení ve věcech služebního poměru. Tuto skutečnost městský soud v napadeném rozsudku zcela pominul. Pokud je v závěru služebního hodnocení uvedeno, že příslušník bezpečnostního sboru (dále jen „příslušník“) dosahuje neuspokojivých výsledků ve výkonu služby, nemůže příslušný služební funkcionář postupovat jinak, než příslušníka kázeňsky potrestat, neboť se dopustil kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru. Příslušný služební funkcionář je v takovém případě povinen vyjít ze závěru služebního hodnocení a vyvodit z něj pro příslušníka důsledky. Služební hodnocení je tak fakticky závazným podkladem, který není příslušný služební funkcionář rozhodující v kázeňském řízení příslušný přezkoumat. Služební hodnocení lze přezkoumat pouze postupem stanoveným v § 203 odst. 3 zákona o služebním poměru, což se v nyní posuzovaném případě i stalo. Městský soud zcela ignoroval, že výsledky služebního hodnocení nepodléhají přezkumu ve správním soudnictví, což potvrzuje i ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu např. rozsudky ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 As 206/2017 – 52, a ze dne 20. 12. 2006, č. j. 6 As 1/2005 - 44. Závěr uvedený ve služebním hodnocení o tom, že žalobce dosahuje neuspokojivých výsledků ve výkonu služby, je tak fakticky a právně dán a jako takový je *pro futuro* nezměnitelný. Stěžovatel nemá možnost žádným procesním způsobem zvrátit závěr služebního hodnocení. Tuto možnost ostatně nemají ani soudy. Ze shora uvedených důvodů nebyl správný postup městského soudu, který fakticky přezkoumal obsah služebního hodnocení. Městský soud měl při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vyjít toliko ze závěru služebního hodnocení. Stěžovatel má proto za to, že napadený rozsudek je nezákonný, neboť závěry městského soudu se opírají o nesprávné posouzení předmětné právní otázky.

[6] Stěžovatel dále upozornil na to, že přestože městský soud zrušil jeho rozhodnutí a věc mu vrátil k dalšímu řízení, stěžovatel nemůže v dalším řízení rozhodnout jinak, než odvolání žalobce znovu zamítnout, neboť zde nadále existuje služební hodnocení, jehož závěr je stále stejný, tedy že žalobce dosahuje neuspokojivých výsledků ve výkonu služby. Zrušení rozhodnutí žalovaného nemá na služební hodnocení žádný vliv. Z tohoto pohledu se jeví zrušení napadeného rozhodnutí jako zcela absurdní. Zrušení rozhodnutí žalovaného nepřineslo (ani přinést nemůže) zneplatnění

pokračování

služebního hodnocení jakožto zákonného důvodu pro obligatorní kázeňské potrestání žalobce. I nadále tak existuje podklad, na základě něhož musí být žalobce kázeňsky potrestán.

[7] Podle stěžovatele by se městský soud mohl zabývat pouze úvahami a závěry uvedenými v oznámení o vypořádání námitek, a to jen k žalobní námitce žalobce. Žalobce v žalobě směřoval své námitky toliko ke služebnímu hodnocení a ke kázeňskému řízení a rozhodnutí v něm vydaných. Žádná výtky proti oznámení o vypořádání námitek nebyla žalobcem v žalobě vznesena. I tato skutečnost svědčí o tom, že městský soud nebyl oprávněn přezkoumat závěry služebního hodnocení. Pokud tak učinil, porušil tím dispoziční zásadu, neboť překročil meze soudního přezkumu, které jsou dány žalobními body. Městský soud šel ve svých úvahách však ještě dále, pokud přezkoumal nejen závěry služebního hodnocení, nýbrž také podklady služebního hodnocení. Pokud nelze přezkoumávat služební hodnocení jako takové, je jakékoliv posuzování jeho podkladů ve vztahu ke služebnímu hodnocení zcela irrelevantní, neboť posouzení podkladů služebního hodnocení nemůže zvrátit závěr služebního hodnocení. Při ukládání kázeňského trestu za kázeňský přestupek spočívající v dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby jsou podstatné pouze závěry služebního hodnocení, nikoliv jeho podklady. Pouze služební hodnocení představuje relevantní podklad pro rozhodnutí v předmětné věci, neboť na jeho základě bylo bez jakýchkoliv pochybností skutkově prokázáno, že se žalobce dopustil kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru.

[8] Stěžovatel rovněž nesouhlasil s tvrzením městského soudu, že služební hodnocení je v nesouladu s průběžným hodnocením. Z § 203 odst. 2 zákona o služebním poměru vyplývá, že podkladem pro rozhodování ve věcech služebního poměru příslušníka je služební hodnocení, nikoliv průběžné hodnocení. To znamená, že pouze na základě závěru služebního hodnocení (nikoliv závěru průběžného hodnocení) lze vést příslušná řízení ve věcech služebního poměru, které zákon o služebním poměru se závěry služebního hodnocení spojuje.

[9] Přestože stěžovatel trval na závěru, že městský soud nebyl oprávněn přezkoumat obsah služebního hodnocení a jeho podklady, vyjádřil se i ke způsobu, jakým městský soud obsah služebního hodnocení a jeho podklady přezkoumal. Podle stěžovatele je výtky městského soudu ohledně nedostatečného množství podkladů pro negativní hodnocení žalobce nedůvodná, neboť z oznámení o vypořádání námitek je zřejmé, že všechny hodnocené oblasti jsou podloženy vícero podklady (jinými záznamy, e-mailovou korespondencí a rovněž osobní znalostí žalobce nadřízeným příslušníkem). V této souvislosti stěžovatel namítal, že městský soud svým přístupem naprosto pomíjí skutečnost, že služební hodnocení bylo provedeno též na základě osobní znalosti žalobce nadřízeným příslušníkem. Nadřízený příslušník zná podřízené příslušníky na základě přímé spolupráce, řídicí činnosti nebo účasti na společných poradách, což stěžovatel považuje za významný faktor mající vliv na služební hodnocení, a to právě též s ohledem na skutečnost, že v praxi nelze o všech skutečnostech sepisovat záznamy, jak se mylně domnívá městský soud. Osobní znalost příslušníka nadřízeným příslušníkem se přitom projevuje právě ve služebním hodnocení. V rámci služebního hodnocení je posuzována řada oblastí (např. komunikace, sebeovládání, ochota a iniciativa), o nichž z povahy věci nelze bez dalšího sepsat záznam či je jinak oficiálně zachytit.

[10] Závěrem stěžovatel uvedl, že z napadeného rozsudku rovněž není zřejmý závazný právní názor městského soudu. Z odůvodnění rozsudku nevyplývá podrobné a přesvědčivé odůvodnění zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Městský soud toliko konstatoval, že námitka žalobce ohledně nepřiměřenosti jeho hodnocení je důvodná, avšak již neuvedl, jakým způsobem má stěžovatel v dalším řízení pokračovat, což je s ohledem na skutečnost, že přes zrušení jeho rozhodnutí zde nadále existuje služební hodnocení, jehož závěr je stále stejný a stěžovatel ho nemůže přehlížet, nedostatečné a zmatečné. Závěry městského soudu považuje stěžovatel

za nepřezkoumatelné a je toho názoru, že pokud má být závěrem soudu závázán a má postupovat v jeho intencích, musí být závazný právní názor soudu vyjádřen jednoznačně a srozumitelně. Stěžovatel je přesvědčen, že v dalším řízení nemůže o odvolání žalobce proti nalézacímu rozhodnutí rozhodnout jinak, než že odvolání zamítne, neboť i nadále jsou naplněny zákonné předpoklady pro obligatorní uložení kázeňského trestu žalobci, který se prokazatelně dopustil kázeňského přestupku.

[11] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] V nyní projednávané věci není mezi účastníky sporu (a vyšel z toho i městský soud v napadeném rozsudku), že podle závěru služebním hodnocení ze dne 4. 5. 2017 dosahoval žalobce neuspokojivých výsledků ve výkonu služby. Žalobce byl proto uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru, podle něhož je *kázeňským přestupkem zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, které má znaky přestupku. Za takové jednání se považuje i dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služebního hodnocení. Za to mu byl podle § 51 odst. 1 písm. b) citovaného zákona uložena kázeňský trest snížení základního tarifu o deset procent na dobu dvou měsíců.*

[15] Podle § 203 odst. 1 zákona o služebním poměru *služební hodnocení příslušníka obsahuje posouzení jeho odbornosti, kvality plnění služebních povinností a úrovně teoretických znalostí včetně jejich aplikace při výkonu služby. Služební hodnocení obsahuje i úkoly pro další odborný rozvoj příslušníka. Podle § 203 odst. 2 téhož zákona je služební hodnocení podkladem pro rozhodování ve věcech služebního poměru. Provádí jej vedoucí příslušník (dále jen „hodnotitel“) nebo jím pověřený příslušník. Podle odst. 3 téhož zákonného ustanovení obdrží hodnocený příslušník Policie České republiky opis služebního hodnocení, a jestliže s ním nesouhlasí, má právo podat proti němu písemné námitky vedoucímu hodnotiteli do 15 dnů od jeho obdržení. Vedoucí hodnotitele námitkám vyhoví a služební hodnocení změní nebo námitky zamítne a služební hodnocení potvrdí do 30 dnů ode dne jejich podání. Podle § 203 odst. 4 zákona o služebním poměru hodnotitel v závěru služebního hodnocení uvede, zda příslušník ve výkonu služby dosahuje a) vynikajících výsledků, b) velmi dobrých výsledků, c) dobrých výsledků, d) dobrých výsledků s výhradami, nebo e) neuspokojivých výsledků.*

[16] Jak konstatoval již městský soud v napadeném rozsudku, byť žalobou napadeným rozhodnutím bylo rozhodnutí o kázeňském přestupku, resp. rozhodnutí o odvolání proti němu, žalobní námitky primárně věcně nesměřovaly proti těmto rozhodnutím, nýbrž proti služebnímu hodnocení žalobce, které jim předcházelo, a proti řízení o námitkách proti tomuto služebnímu hodnocení.

[17] Podle judikatury Nejvyššího správního soudu výsledky služebního hodnocení nepodléhají standardním možnostem přezkumu ve správním soudnictví (srov. např. rozsudky ze dne 20. 12. 2006, č. j. 6 As 1/2005 – 44, ze dne 8. 9. 2011, č. j. 4 Ads 40/2011 – 78, nebo ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 As 206/2017 - 52). Riziko zneužití institutu služebního hodnocení jako stěžejního podkladu rozhodnutí o kázeňském přestupku je však podstatně omezeno možnostmi

pokračování

přezkumu v režimu řízení o námitkách. Jak správně konstatoval i městský soud, žalobce tohoto práva využil a proti služebnímu hodnocení podal námitky, které byly příslušným služebním funkcionářem řádně vypořádány. V rámci námitek proti výsledkům služebního hodnocení se žalobce mohl bránit i proti podkladům služebního hodnocení, což učinil. Právo žalobce na obranu proti služebnímu hodnocení tak nebylo porušeno.

[18] Byť podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu není možné služební hodnocení nebo „rozhodnutí“ vedoucího hodnotitele o námitkách napadnout samostatnou žalobou, nelze vyloučit přezkum těchto služebních úkonů v režimu § 75 odst. 2 s. ř. s., neboť se jedná o závazné podklady pro rozhodování ve věcech služebního poměru (§ 203 odst. 2 zákona o služebním poměru). Zdejší soud se přitom ztotožňuje s městským soudem v tom, že „*služební hodnocení má svá zásadní specifika, která je nutno zohlednit. Ve služebním hodnocení dochází ke posuzování např. odolnosti vůči zátěži, ochoty a iniciativy, komunikace, sebeovládání apod. Jedná se o subjektivní kritéria, která není krajský soud bez dlouhodobé znalosti hodnoceného schopen posoudit, a to ani při vynaložení veškerého úsilí.*“ Z uvedených důvodů je proto nezbytné, aby žalobce velmi pregnančně v žalobních bodech vymezil, v čem konkrétně spatřuje vady předmětných služebních úkonů. Pokud tak neučiní, může správní soud výsledky služebního hodnocení posoudit pouze v obecné rovině.

[19] Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. *soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.*

[20] Z citovaného ustanovení (srov. i § 109 odst. 4 s. ř. s.) tedy vyplývá, že soudní řízení správní je striktně založeno na dispoziční zásadě. Tato zásada se promítá i do ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., které ukládá žalobci povinnost označit rozsah napadení správního rozhodnutí žalobními body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Rozsah napadení správního rozhodnutí a uvedení důvodů totiž znamená povinnost žalobce tvrdit, že správní rozhodnutí, nebo jeho část, odporuje konkrétnímu zákonu nebo jinému právnímu předpisu, a toto tvrzení také odůvodnit. Činnost správního soudu je pak omezena právě takto vymezeným rámcem soudního přezkumu, nejde-li o rozhodnutí nicotné. Absence nebo nedostatek tvrzení žalobce o konkrétní nezákonnosti proto nutně způsobuje nemožnost přezkoumat napadené správní rozhodnutí, právě z absentujícího důvodu (žalobního bodu).

[21] V dané věci městský soud zrušil napadené rozhodnutí stěžovatele proto, že shledal negativní služební hodnocení žalobce nepřiměřeným s ohledem na malé množství konkrétních podložených pochybení, a dále že nebylo dostatečně (zejména vícero konkrétními záznamy) či vůbec podloženo, že se žalobce v dané hodnocené oblasti ve výkonu služby zhoršil. V samotné žalobě však žalobce proti služebnímu hodnocení, resp. jeho podkladům nenamítal žádnou konkrétní skutečnost.

[22] Žalobce v podané žalobě poukazoval na to, že v předchozích dvou průběžných hodnoceních během tříletého období byl hodnocen známkami 2 a 4 a již proto nemůže být hodnocen známkou 5. Služební hodnocení považuje za svévolné a neobjektivní. Zmínil, že byla provedena dvě průběžná hodnocení, ačkoli měla být provedena tři. Dále konstatoval, že o námitkách bylo rozhodnuto jinak, než navrhovala poradní komise policejního prezidenta. Uplatněné žalobní body je třeba hodnotit jako velmi obecné. Tato vada sice neměla za následek jejich neprojednatelnost, avšak míře jejich obecnosti mělo odpovídat i jejich vypořádání městským soudem. Žalobce se omezil na obecné konstatování, že nebylo nijak reagováno na jeho

vyjádření k „záznamům o významných událostech“. Přitom právě skutkové okolnosti, ze kterých bylo dovozeno dosahování neuspokojivých výsledků při výkonu služby, byly významné pro závěr o zákonnosti následné sankce v podobě dočasného snížení základního platového tarifu. Žalobce pouze zopakoval, že se dokola argumentovalo výše uvedenými záznamy, kterých bylo jen několik a on v rozhodném období zpracoval více jak 400 spisů, což podle jeho názoru představuje (opět bez bližšího rozvedení) „namítanou neproportionalitu“.

[23] Správní spis přitom obsahuje dostatečně podrobné podklady o tzv. významných událostech, proti nimž bylo možné v žalobě brojit. Věcně šlo o tvrzené opomenutí účasti na poradě oddělení v červnu 2014, výhradu z května 2015 o tom, že žalobce přes opakované výtky a upozornění nedodrží rozkaz nosit po celou dobu výkonu služby alespoň dlouhé kalhoty a košili, pokud není použit služební stejnokroj, dále nesplnění úkolu vyžádat od útvarů policie jejich znaky ve zdrojových datech během listopadu a prosince 2015, jakož i opakované výhrady ke zpracování rozhodnutí ve věcech služebního poměru z února 2017. Správní spis rovněž obsahuje záznam o absenci žalobce při jednání, na kterém měl prezentovat přednášku týkající se autorských práv. Žalobce však nevznesl v podané žalobě konkrétní námitku, v níž by brojil proti nedostatečnosti či způsobu hodnocení „záznamů významných událostí“, resp. proti obsahu samotného služebního hodnocení. Rovněž jako velmi obecné je třeba hodnotit žalobní námitky o tom, že šlo o dvojí přičítání nepříznivých skutečností, které byly již předtím zahrnuty do průběžných hodnocení, aby žalobce obratem konstatoval, že tato průběžná hodnocení sloužila jako podklad pro služební hodnocení. Formulací takto obecných námitek žalobce fakticky přesunul povinnost tvrzení na správní soud a požaduje, aby ten za něj uchopil podstatu žalobního bodu, řádně jej interpretoval, doplnil k němu ze správního spisu odpovídající skutková zjištění a uvážil, zda je takto již konkretizovaný žalobní bod důvodný či nikoli.

[24] Stejně obecný je pak žalobní poukaz na to, že byla porušena jeho práva tím, že nebyly provedeny jím navržené důkazy, které navrhoval při projednání námitek proti služebnímu hodnocení i dříve v řízení. O jaké konkrétní opomenuté důkazy se jedná, však již v žalobě neuvedl. Obdobně je tomu v případě poukazovaných „zpochybnění tvrzení“ uvedených v reakci na jednotlivé záznamy významných událostí. Lze jen podotknout, že obdobně obecná je dříve uplatněná námitka ze dne 18. 5. 2017 proti služebnímu hodnocení, kde žalobce jako důkaz navrhuje přehled všech vyřízených spisů v hodnoceném období včetně spoluprací, a to všech pracovníků oddělení.

[25] Nelze upřít městskému soudu pečlivost ve vypořádání žalobních námitek v porovnání s obecností žaloby. Je zřetelná disproporce mezi obsahem uplatněných žalobních bodů a podrobným zdůvodněním, ve kterém se městský soud jednotlivým žalobním tvrzením věnoval. Ke zcela obecné námitce o tom, že stěžovatel nevypořádal jeho námitky proti služebnímu hodnocení městský soud podrobně tyto námitky (namísto žalobce) jednu po druhé konkretizoval spolu s odkazem na příslušnou část odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, která se jich týkala. Následně uzavřel, že uplatněné námitky byly stěžovatelem řádně vypořádány. Rovněž se podrobně zabýval rozlišením průběžného a služebního hodnocení a rekapituloval požadavky, které klade platná právní úprava na frekvenci jejich provádění. Stejně tak velmi podrobně vysvětlil nedůvodnost poukazu žalobce na nedostatečné odůvodnění uděleného hodnocení a rovněž argumentu, proč nelze při stanovení výsledku služebního hodnocení vycházet z prostého průměru předchozích průběžných hodnocení. Rovněž je oproti stručné žalobě podrobně vysvětleno, proč neobstojí námitka požadující provedení dokazování přehledem všech žalobcem zpracovaných rozhodnutí v rozhodném období, jakož i to, že neprovedením těchto důkazů nedošlo k zásahu do práv žalobce.

pokračování

[26] Pokud však jde o důvody, pro které bylo podle městského soudu třeba žalobou napadené rozhodnutí zrušit, neshledal Nejvyšší správní soud předobraz těchto důvodů v podané žalobě. V žalobě nejsou, byť v obecných rysech, žádná tvrzení týkající se slovního hodnocení známkou 5 týkající se sebevzdělávání, jakož i o tom, že by snad pochybení při vypracování rozhodnutí o odvolání (významná událost ze dne 8. 3. 2017) mělo být spíše než v kategorii *sebevzdělávání* hodnoceno v kategorii *odbornost*. Obdobné pak platí rovněž při úvahách, co konkrétně bylo podkladem pro zcela záporné hodnocení v oblasti *reprezentace policie* a provázanosti tvrzených pochybení i s kategorií *komunikace*. Pokud následně městský uzavřel o nepřiměřenosti hodnocení vzhledem k ojedinělému excesu při vypracování jediného služebního hodnocení, a to též vzhledem ke kritériím *schopnost získat autoritu, odolnost vůči zátěži* či *respektu vůči nadřízeným*, nelze než konstatovat, že v tomto rozsahu překročil princip vyjádřený zákonodárcem v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., neboť přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu nad rámec vznesených žalobních bodů. Formulace žalobních bodů neumožnila městskému soudu vyhledávat možné nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí a v jejich mezích poté posuzovat zákonnost tohoto správního aktu. Jakkoli tedy nelze odůvodnění rozsudku v části odůvodňující zrušení žalobou napadeného rozhodnutí mnohé vytknout, skutečností zůstává, že je v této části nikoli přisvědčením žalobním bodům s potřebným argumentačním doplněním, ale samonosnou kritikou služebního hodnocení v konkrétním případě.

[27] Popření principu obsaženého v ustanovení § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. by též mohlo vést k zásahu do práva stěžovatele na rovné postavení účastníků řízení (čl. 96 odst. 1 Ústavy, čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a § 36 odst. 1 s. ř. s.), neboť v tomto případě neumožnil stěžovateli jako účastníku řízení, aby se mohl vyjádřit, tj. předložit relevantní argumentaci, ke skutkové a právní otázce, kterou, ač nebyla namítána v žalobě, vzal městský soud za rozhodnou pro zrušení napadeného rozhodnutí.

[28] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené napadený rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2020

Mgr. David Hipšr
předseda senátu